

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów zmierzających do uchylenia zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu oraz prawo do obrony, uznając, że zadaniem skarżących było udowodnienie w trakcie postępowania ugodowego, że nie uczestniczyły one w kartelu przed rokiem 1993.

W drugiej kolejności podnoszą one, że Sąd naruszył ich prawo do nieoskarżania samego siebie oraz prawo do obrony. Według nich Sąd nie wykonał swego nieograniczonego prawa orzekania, rezygnując z przeprowadzenia kontroli obowiązku dowodowego Komisji w odniesieniu do domniemanych „oświadczeń” skarżących, co miało znaczący wpływ na ustalenie wysokości grzywny.

W trzeciej kolejności wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd przekroczył zakres przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, uznając za „nowe elementy” uznanie przez Komisję, po wycofaniu się skarżących z postępowania ugodowego, że nie uczestniczyły one w kartelu w latach 1978–1992, po to by móc uzasadnić wymierzenie znacznie większej grzywny za naruszenie, którego czas trwania był istotnie ograniczony.

W czwartej kolejności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył swe nieograniczone prawo orzekania, przedstawił w wyroku wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie, dopuścił się naruszeń prawa przy stosowaniu postępowania ugodowego oraz naruszył zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, zatwierdzając prawie całkowite uchylenie obniżek ze względu na współpracę przyznanych w trakcie postępowania ugodowego, w sytuacji gdy skarżące nie mogły racjonalnie spodziewać tak daleko idącej w skutkach decyzji.

W ostatniej kolejności wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że naruszył on swe nieograniczone prawo orzekania, a także zasady równego traktowania oraz indywidualizacji kar.

Incydentalnie wnoszące odwołanie zwracają się w końcu do Trybunału o stwierdzenie, że Sąd zlekceważył prawo do sprawiedliwego procesu, naruszając art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ze względu na to, że czas trwania postępowania był nadmiernie długi.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 27 lipca 2015 r. – Elaine Farrell/Alan Whitty, Minister for the Environment, Ireland
i Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)**

(Sprawa C-413/15)

(2015/C 320/28)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Powód w pierwszej instancji: Elaine Farrell

Druga strona postępowania: Alan Whitty, Minister for the Environment, Ireland i Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryteria określone w wyroku Foster i in. (C-188/89), wymienione w jego pkt 20, służące ustaleniu, jakie podmioty uznaje się za działające w imieniu państwa członkowskiego, należy rozumieć w ten sposób, że poszczególne przesłanki stosuje się:
  - a) łącznie, czy
  - b) rozdzielnie?
- 2) W zakresie, w jakim odrębne kwestie, o których mowa w wyroku Foster i in. (C-188/89), można ewentualnie uznać za czynniki, które powinny zostać należycie uwzględnione przy dokonywaniu kompleksowej oceny, nasuwa się pytanie, czy istnieje podstawowa zasada dotycząca odrębnych czynników wskazanych w tym wyroku, którą sąd powinien stosować w toku rozumowania dotyczącego oceny, czy określona jednostka jest podmiotem działającym w imieniu państwa?
- 3) Czy dla uznania, że określona jednostka jest podmiotem działającym w imieniu państwa członkowskiego wystarczy, aby państwo członkowskie przekazało jej szeroki zakres odpowiedzialności w oczywistym celu wypełniania zobowiązań wynikających z prawa Unii, czy też konieczne jest ponadto, aby jednostka ta dodatkowo (a) posiadała szczególne uprawnienia lub (b) działała pod bezpośrednią kontrolą lub nadzorem tego państwa członkowskiego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 31 lipca 2015 r. – Nils-Johannes Kratzer/R+V Allgemeine Versicherung AG

(Sprawa C-423/15)

(2015/C 320/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Nils-Johannes Kratzer.

Druga strona postępowania: R+V Allgemeine Versicherung AG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾ i art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przeredagowana) ⁽²⁾ należy dokonywać w taki sposób, że zamiar „uzyskania dostępu do zatrudnienia lub wykonywania zawodu” ma także osoba, z której podania o pracę wynika, że nie zamierza uzyskać zatrudnienia i pracy, lecz jedynie status osoby ubiegającej się o zatrudnienie, aby móc dochodzić roszczeń odszkodowawczych?